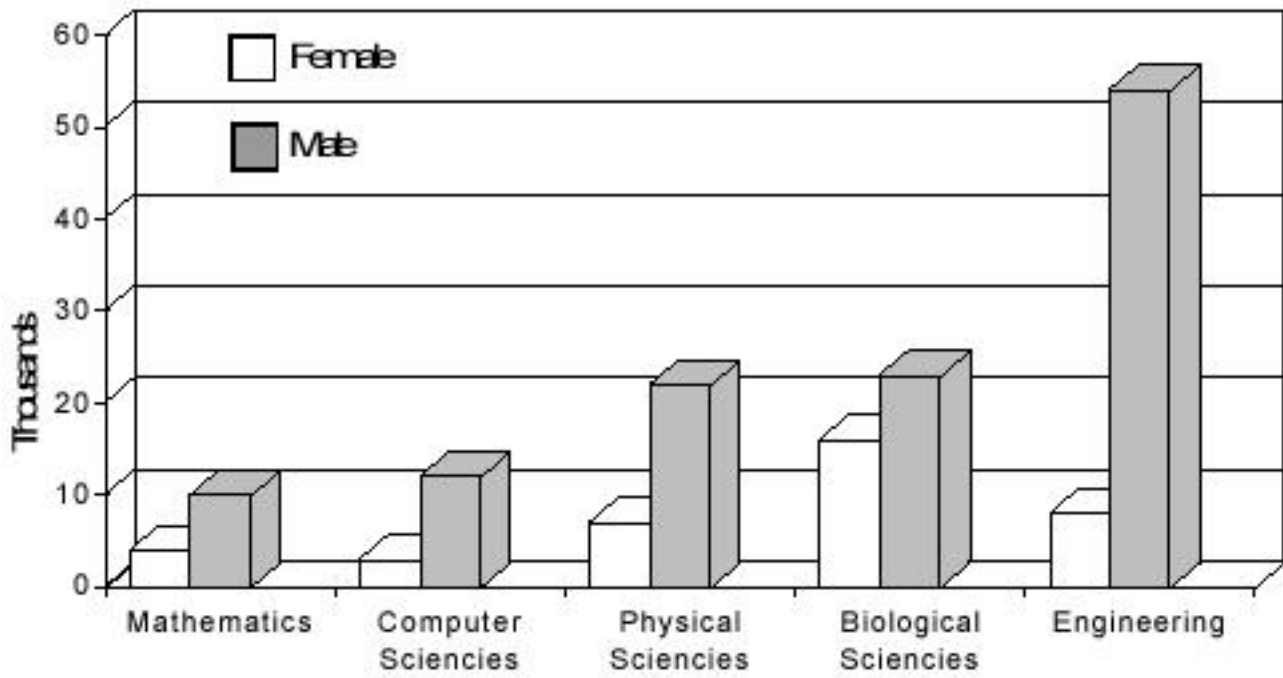

United States

La concepció del mètode científic com la forma més objectiva de conèixer la realitat ha estat qüestionada al llarg del segle XX. La crisi d'aquest paradigma es va fer més aguda amb l'emergència d'un corrent crític de filosofia de la ciència, representat per autors com Kuhn o Feyerabend, caracteritzat pel relativisme enfront de la concepció clàssica de la recerca de la veritat a partir del mètode i, més pròpiament, la legitimació en la lògica de la investigació i en la verificabilitat. Per a aquests autors la racionalitat científica és quelcom més ampli que la racionalitat lògica. En assenyalar la importància que en l'activitat científica tenen els aspectes heurístics, van donar entrada a la necessitat de la interdisciplinarietat.

L'evolució del pensament dins de la mateixa ciència ha conduït, doncs, a una més gran complexitat que ha permès la consideració de factors que fins aleshores havien passat desapercebuts. En aquest sentit, s'ha de mencionar la incidència del moviment feminista que, a partir dels anys 60, va crear un clima que va permetre sentir la veu de les dones i el teixit social a partir del qual es podia fomentar un canvi de mentalitat.

Els paradigmes científics, en el sentit que atorga Kuhn al terme, fan referència a determinades formes de considerar els fenòmens i d'establir relacions entre ells. La relació, però, es fa únicament respecte els fenòmens objecte d'estudi i no respecte els subjectes que els estudien ni a llurs particulars característiques. La reflexió feminista de la ciència, en canvi, en introduir com a variable significativa els trets de gènere del subjecte, ha fet emergir una categoria no considerada ni pels paradigmes ni per qui s'ha dedicat a analitzar-los. Així, i des de les més variades disciplines, la perspectiva feminista ha destacat el biaix de gènere inherent al desenvolupament investigador de qualsevol d'aquestes disciplines. Existeix una gran coincidència entre les diverses autores pel que fa al reconeixement del caràcter intrínscament carregat d'ideologia del coneixement i la pràctica científica. Com ja havia destacat Virgínia Woolf, "sembla que la ciència no és asexual; "la" ciència és un home, és pare, i també està contaminada. La ciència contaminada troba mesures a la seva conveniència" .

Des de la dècada dels seixanta, doncs, són moltes les investigacions que mostren una postura crítica davant la consideració de la ciència com a veritat excloent i definitiva. Aquestes investigacions han fet palès l'ordre androcèntric del saber. Ara bé, la mera incorporació de les dones a la ciència no pressuposa un canvi automàtic en els paradigmes: Kuhn assenyalaria l'efecte alienador del propi pensament en destacar que l'aprenentatge d'uns paradigmes té, com a efecte secundari, una forta tendència a no sortir-se'n. La mateixa problemàtica és posada en evidència per Fox Keller, en remarcar que, per tenir èxit dins de la comunitat científica, cal ser adequadament socialitzada o socialitzat prèviament. Així les dones, com els homes, es trobaven atrapades en el que Montserrat Moreno denomina "paradoxa de l'aprenentatge". Malgrat això, moltes científiques estan aconseguint introduir aspectes que no

tenien cabuda en els paradigmes tradicionals, tot modificant costums i revocant significats. Es tracta, tal i com sosté Evelyn Fox Keller, "de reclamar des de l'interior de la ciència, que aquesta sigui un projecte humà i no projecte masculí, i en la renúncia a la divisió entre treball emocional i treball intel·lectual que manté la ciència com reserva masculina".

Enllaços

- <http://books.google.es/books?id=GEFrpPvKW8oC&pg=PA380&lpg=PA380>
- <http://www.scribd.com/doc/7239114/FOX-KELLER-Version-Entregada>
- www.oei.es/oeivirt/rie06a03.htm
- <http://www.mujeryciencia.es/>

Referències Imatges

- Evelyn Fox Keller
validacion.sadiel.net/fecyt/seleccionarMenu2....
- Gràfic
www.oei.es/oeivirt/rie06a03.htm
- Científiques
<http://www.mujeryciencia.es>